

št. 1.

TAČJA

Zbirka gledaliških iger.

Ureja

Fran Govékar

53303

N - 020 02431

V GORICI 1902.

Tiska in zalaga »Goriška Tiskarna« A. Gabršček.

„Talija.“

Ljubezen za dramatično umetnost se širi tudi med Slovenci. Število diletantov se množi in gledaliških predstav je tudi po deželi vedno več. Čitalnice, bralna in pevska društva, pa tudi zasebne družbe prirejajo vsako zimsko sezono po slovenskih mestih, trgih in celó po vaseh opetovano dramatične zabavne večere, ki nudijo občinstvu največ duševnega užitka in zabave. Z ničimer se nè privablja večjega števila članov v slovenska kulturna zabavišča kot z gledališkimi igrami, in z ničimer ne izpolniš dolgih zimskih večerov koristnejše kot s tem, da prisostvuješ dramatični predstavi. Tu vidiš pred seboj oživotvorjen zanimiv kos življenja, lepo sliko iz človeškega trpljenja in radovanja. In ko si otrl iz svojega očesa zadnjo solzo smeha ali sožalja, čutiš se pomlajenega in olehčanega, ceniš svoje človečanstvo višje ter si oplodil svojo dušo s plemenitimi mislimi in blagimi čustvi. Moralni vpliv dramatične umetnosti je neutajljiv, zato pa naj bi se gojila poslej še vnetejše in razsežnejše!

»Dramatično društvo« v Ljubljani je izdalo veliko število dramatičnih del. Žal, da se pri izdajanju ni izberalo, tako da je diletantom na deželi poraben jedva deseti del izdanih iger. A še izmed teh iger je večina že pošla.

Kot gledališki tajnik dobivam prošnje raznih društev, da bi jim poslal na razpolago igre, v katerih sodeluje malo oseb in ki so tehnično brez težav vprizorljive. Premnogokrat takim željam ne morem vstreči, ker zahtevanih iger ni več ali pa so le v rokopisu.

Da se pomore tem diletantom na deželi, sklenil je knjigozaložnik A. Gabršček, izdajati „**Talija**“, v kateri bodo izhajale nove, še nenatisnene ali že pošle dobre, lahko vprizorljive igre najnovejšega in tudi starejšega repertoarja.

„**Talija**“ bo izhajala v nedoločeni rok. Vsak zvezek prinese več eno-, dve- in večdejanjk celotno in skupno. Poleg tega pa bo dobiti tudi vsako igrice posebej, tako da bodo mogli diletantje rabiti posamične snopiče kot uloge.

Prepričan sem, da vstreže „**Talija**“ najrazličnejšim potrebam diletantskih dramatičnih društev, da pomnoži in razširi ljubezen do dramatične umetnosti ter s tem pomore dvigniti duševno izobrazbo našega naroda.

Pa tudi posamezniki bodo imeli vžitka, ko prečitajo igre, ki so bile že igrane na najodličnejših odrih z največjim vspehom in ki nudijo ali zabave ali umetniške lepote.

*Pri izberanju iger „**Talije**“ mi je bila glavno vodilo praktičnost, uporabnost. Marsikatera igra ima gledališko vrednost, dočim je literarna njena vrednost majhna. Beseda ostane pač mnogokrat mrtva, ako je le tiskana, na odru pa ji spremljajoča igra, kretnja in izgovor, da življenje, duh in lepoto.*

*„**Talija**“ bo prinašala slovenske, slovanske in tujejezične igre večinoma veselega značaja. Ako najde dovolj naročnikov, prinese tudi velike, resne drame najboljšega repertoirja večjih gledališč.*

V Ljubljani, 1. avgusta 1902.

Fran Govékar.

Društva, ki vprizoré to igro, morajo imeti dovoljenje dr. O. F. Eiricha, odvetnika na Dunaju (Praterstrasse 38).

Pri puščavniku.

Veseloigra v enem dejanju.

Spisal BENNO JACOBSEN.

Osobe :

Dr. ROBERT SKOČIR, zdravniški svétnik,
BERTA, njegova soproga.
ZIGFRID KORNELIJ, doktor,
EDITA, njegova soproga,
FERDINAND, nadnatakar,
ANA, sobarica,
JANEZ, sluga.

Pozorišče : Hotel »pri puščavniku«, v malem mestecu
na deželi.

Skromna, malo starinska, sicer prijazna hotelska sobica.

V sredi, na desni strani, vrata na hodnik, na levi pristenek, opredeljen z zastorom od katuna; v pristenku, toliko da se vidi, dve postelji. Na levi strani spredaj nizko okno na balkon; razgled na vrt. Ob steni na levi, med pristenkom in oknom na balkon, navadna omara za oblačila in stojalo za kovčge. Med osrednjima vratima nizek divan, čezenj dvoje požoltelih kamenotiskov; pred divanom okrogla miza z dvema stoloma; od divana na desni stensko vešalo. Na desni spredaj bela vrata v sosednjo sobo. Ob steni na desni umivalnik z dvema skledama, dvema vrčema itd. V desnem kotu bela peč z relijeji; poleg stojalo za kovčge. Stoli, obledele blazine. Izpod nizkega stropa visi iz barvane rosete mal lesteneec.

Vrši se meseca majnika okolu osme ure zvečer.

PRVI PRIZOR.

Natakar Ferdinand, kasneje sobarica Ana.

Ferdinand (motri še enkrat vso sobo, popravlja mizo v osredju in odpre levo sprednje okno na balkon.) Tako — sedaj lahko pridejo. Vse je v najlepšem redu!

A n a (v belem predpasniku in v čepici, prihaja s šopkom vrtnic skozi desna srednja vrata, ki jih pripre.) Tu so cvetlice, gospod Ferdinand!

Ferdinand (vzame šopek v roke in ga opazuje.) Prav! (Da ga nazaj.) Postavite jih na mizo! Bolj v sredo — tako! (Mane si roke.) Cvetlice v sobi —, takoj je prijaznejše, lahko rečem.

A n a. Ali sta pa potovalca res novoporočena, gospod Ferdinand?

Ferdinand (potegne pomembno odprt telegram iz telovnika in čita.) »Tiho sobico, na zadnjo stran, če le mogoče, balkon.« — Petnajst let, dete, sem že »pri puščavniku« in vselej še, kadar se je brzojavno naročilo: »Tiho sobico, na zadnjo stran, če le mogoče, balkon,« je bil to (njuha) novoporočen parček! Lahko rečem!

A n a. Kdo je pa podpisan v telegramu?

Ferdinand. Nihče! Najboljši dokaz za to, da se ne motim. Tako raztresen je človek samo na svatbenem potovanju! (Gre mimo Ane in odpre stranska vrata na desni.) Številka sedem je prosta — izborna! Zaklenemo precej vrata od zunanje strani! Pridite, Ana! (Medtem, ko izginja na desno, na pol obrnjen.) In še nekaj —

na vašo korist, dete — čim manj se boste sukali tu okolu št. 9., tem več vam pade!

A n a. Razumem, gospod Ferdinand! (Sledi mu na desno spredaj.)

(Čuje se, kako se zaklepajo duri od zunanje strani.)

(Kratek presledek.)

Zdravniški svetnik **Robert Skočir** in njegova soproga **Berta** (prihajata z desne v sredi skozi vrata na koridor. Skočir je brezskrben veseljak; v njegovem bistvu je nekaj strmoglavega, vendar ne prerobatega; odlikuje ga lahna ironija. Nosi goste osivele lase, glavo malce tako kot glasbeniki, pristrižene kotelete, zlate naočnike, nad levim čelom brazgotino z menzure; na glavi široko, nizko pokrivalo iz klobučevine, preko roke površnik, polno, rdečo vrtnico v gumbnici; v eni roki nosi dežnik in palico; iz žepov pri suknji mu molé brošure in časopisi. Soproga **Berta** nosi siv letni plašč; polni obraz je še svež in cvetoč; lasje so beli kot sneg; preko rame ji visi potna torbica; nosi mal ročni kovčeg, dežnik in potno torbo svojega moža.)

DRUGI PRIZOR.

Robert, na levi mu **Berta**.

Robert (pride urnih korakov do srede.) No, tu sva zopet! (Odloži dežnik in palico na mizo.)

B e r t a (pristrčno.) Da, tu sva zopet! (Postavi v jeden kot svoj dežnik, dene torbico na stol ter položi mali svoj ročni kovčeg v kot, kjer stoji divan, na desno.)

(Potna torba Skočirjeva in mali kovčeg soproge morajo stati tako, da jih kasnejše vstopivši ne zapazijo takoj.)

R o b e r t. Pozdravljen, moj dragi puščavnik! (Dvigne klobuk, pa ga posadi spet nazaj.)

B e r t a. Ah, na mizi stojé cvetlice, glej, sveže cvetlice — kako ljubko! Ali se ti ne zdi kot bi šepetale: »Stokrat pozdravljena črez celih dolgih 25 let!?!«

R o b e r t (šaljivo.) Jaz ne slišim ničesar, toda — (vdihaje vonj) diše imenitno, mucí! (Vrže klobuk in ovršnik na desno.) Ah, prekrasen dan, samo malo pretopel! (Sleče suknjo in jo vrže malomarno črez stol na desni od mize.)

B e r t a. Toda, stari, ne razmetavaj mi koj tako neusmiljeno! (Vzame njegovo pokrivalo in površnik s stola na desni ter obesi oboje na obešalo na desno, pobere suknjo, ki je zdrknila na tla, in jo položi na stol na desni.) Kdaj vendar se odvadiš?

R o b e r t. O svetem nikoli — nikoli! (Odpel si je ovratnik ter snel manšete; oziraje se na umivalnik na desni.) Hola, tu je pa sveža voda!

(Zaviha si rokave.) Napravimo precej salto mortale in oplaknimo ves cestni prah! (Potopi glavo v veliki umivalnik, prhajoč.) Ah!... Ah! Vrag me vzemi, to dé dobro!

Berta (je sedla medtem v klobuku in plašču na levo na divan; malo otožno, tiho, očitajoče.) Robi?!

Robert (se pokaže zopet prhajoč iz umivalnika.) Kaj pa, stara? (Potegne z brisačo po obrazu in si počne roke peniti.) Kaj pa, mucí?

Berta. Ali veš, kaj mi je prišlo na misel?

Robert. Toliko vem, kolikor za svojo smrt!

Berta. Danes pred 25 leti sva se ustavila prvokrat »pri puščavniku«. Bila sva na svatbenem potovanju in ti si me v ti-le sobi, nisva stopila še dobro črez prag, objel, poljubil in mi dejal: »Ti sladka, ti dobra, edina moja Berta!« (Namrdne se.) Danes pa — se umivaš!

Robert. Tristo milijonov, jaz neroda nerodasta! Muci, oprosti mi! — Ah, stopi bliže, angelj zlati!

Berta (vstane smehljajoč in se mu približa.)

Robert. Ti sladka, ti dobra, edina moja Berta! (Poljubi jo pristrčno, medtem ko razprostre daleč narazen do komolcev razpenjeni roki.)

Nadnatakar Ferdinand (vstopi brzo iz desne v sredi skozi vrata na koridor, baš ko se dvojica poljublja.)

TRETJI PRIZOR.

Ferdinand v ozadju, Robert, Berta.

Ferdinand (odskoči nazaj.) O, pardon! (Se tiho obrne.) Niti sanjalo se mi ni, da je gospoda že tu!

Robert. Na kolodvoru je pal jeden vaših konj, os pri omnibusu se je zlomila! Čakati se nama ni zljubilo, pa sva jo peš ubrisala semkaj... Poznava tu vsak kotiček!

Ferdinand (na stran.) Ta dva menda vendar nista novoporočena! (Glasno.) Ah, gospoda je že bila tu?!

Robert (ki si je obrisal medtem roki, pripel ovratnik etc. ter oblekel suknjo.) Tako je. (Poje polglasno.)

»Dolgo je tegà!... dolgo je tegà!«

Ferdinand (izroča Robertu svinčnik in zapisnik.) Izvolite!

Robert. Ah, tako! (Piše in govori.) Zdravniški svétnik — Robert Skočir s svojo — mucí.

Berta (smehljaje.) Robert, Robert!

Robert (ki se pred Berto skoro prikloni.)
Pardon — (Prečrta ter piše obenem izgovarjaje.)
s svojo soprogo!

Ferdinand (vsprejme zapisnik, jako spoštljivo.) Hvala, gospod zdravniški svétnik! Izvoli priti gospôda doli k večerji?

Robert. Ne — ostaneva zgoraj! Kaj ne da, mucí?

Berta. Da, midva ostaneva zgoraj!

Ferdinand. Želita gospod svétnik in gospá svétnica kaj zavžiti?

Berta. Pošljite nama mrzlih narezkov!

Robert. In — (jako važno in dvigaje desni kazalec) steklenico šampanjca. (Berti, drezaje jo.)
Tj. stara. danes si ga privoščíva!

Ferdinand. Cesarskega?

Robert (smehljajoč.) Dobro, naj bo torej cesarski!

Ferdinand (se zavrti proti vratom na koridor.) Steklenico šampanjca — takoj!

Robert. Stojte — prinesite nama dve steklenici!

Ferdinand. Dve steklenici šampanjca — takoj. (Odhiti skozi vrata na koridor, na desni.)

ČETRTI PRIZOR.

Robert, na levi mu Berta.

Robert (oziraje se po sobi okoli.) Veš kaj, stara, tale brlog je še ves tak kot takrat! Ista tapeta, ali vsaj isti vzorec — in (prhaje) glej, glej, tu nad divanom še isti stari, žolti kamenotiski! Nič se ni izpremenilo tukaj — samo midva!

Berta (prikimaje ter z lahnim tresočim glasom.) Samo midva! (Obesila je medtem svoj plašč v omaro, ob steni na levi, snela klobuk, vzela iz kovčga na divanu ozek paket, zavil v časopis, ter postavila potem kovčeg za divan.)

Robert. Muci, kaka gracijozna, dražestna stvarca si bila še pred 25 leti — prožna kot palma! Čudno, če pridobi lepa ženska tekom let 20 kil, pa pravimo — izgubila je!

Berta (smehljaje nasprotuje.) 18 kil samó, prosim! Sicer pa, dragi Robi, nikari si ne domišljaj, da si postal medtem ti lepši!

Robert. Najsi so se tudi plemenite konture moje vnanjosti tekom let nekoliko zabisale, — ohranil sem si vendar n o t r a n j o vitkost! In to mi zadostuje! (Odpne svojo torbo

na stolu od mize na desni, in brska po nji.) Vrag me vzemi, muc! — copate sem pozabil doma! (Vrže torbo v kot.)

(Mrač! se počasi.)

Berta (odpira paket.) In jaz — sem jih vzela seboj mesto tebe! (Drži copate kvišku.) Vidiš.

Robert. Vidiš — to je naravnost gniljivo! (Potep!ja jo po licih.) Ti si neprecenljiva! Na vse misliš! (Medtem ko išče sezuvalnik.) Veš, kadar smuknem iz črevljev, zdi se mi — kot lisici, če uide iz pasti! — Gromska strela — kam je neki položila zajca ta vražja sobarica?! (Iskaje.) V vsakem hotelu ga skrivajo na skrivnejša mesta! (Odpre vratica pri peči.) Zna biti je v peči? (elegično) Tudi ne! (skoraj obupno) Kaj, za Boga, naj počnem zdaj?

Berta (ki je opazovala smehljaje moža in sedla medtem na stol, na levi od mize.) Da, težko je z vami — rejenimi starci! Ne morete se pripogibati! Me gospe pa — najsi tudi nismo več (ironično) »prožne kot palma« — No, stari, pridi vendar! (Dela kot da ga hoče sezuti.)

Robert. Kaj, muc! ti misliš resno? Ne, to bi bilo preveč! Ne sprejmem! (Pomoli ji takoj levo nogo.)

Berta (mu sezuje črevelj.)

Robert. Ah! — In sedaj (pomoli ji desno nogo) rodbinske drame II. dejanje!

Berta (sezuje drugi črevelj.)

Robert. Ah! Hvala, dušica! (Poljubi jo na čelo ter smukne v copate.) Tako! Zdaj smo zopet ljudje! (Odprl je vrata na koridor, pobral črevelje, naklonil se malce kot pri kegljanju ter jih smelo pognal venkaj.) Vseh devet! Hahaha! (Zapre zopet vrata.)

(Zmračilo se je medtem.)

Berta (vstane ter potegne mal, v svilo zavit zavitek iz žepa.) Kljub svoji sivi glavi ostal si le otrok! — Stari, presenetim te nekoliko — ugani, kaj imam?

Robert. No?

Berta (prisrčno.) Šopek zaté! (Odviije srebrn šopek.) Pridi, ženin srebrni! (Iztakne mu rožo iz gumbnice ter vtakne šopek v njo.) Če si se prav odtegnil vsaki ovaciji, (nežno) to-le, stari moj, moraš nositi danes!

Robert. Hvala! A zdaj sem jaz na vrsti, Berta! (Privleče iz žepa mal, usnjen etui.) Ugani, kaj imam?

Berta. No?

(Čuje se trkanje iz srede na desni.)

Robert (odpiraje etui.) Polmesec iz briljantov, ki si ga gledala tolikrat!

Berta (tleskne z rokami kot otrok.) Ali je mogoče!?

(Čuje se zopetno trkanje iz desne v sredi.)

Berta. In to si, ti tiran, grozovitnež, nosil že ves dan seboj?

Robert (deklamuje razposajeno:)

»Noč mora biti, da bliščiijo zvezde bratov Ibrahimov.«

Berta (presenečeno) Robi!

Robert (istotako.) Muci! (objameta in poljubita se.)

Nadnatakar Ferdinand (prihaja z desne v sredi skozi vrata na koridor s ploščkom, na katerem stojita dve steklenici v hladilniku in dva kozarca.)

PETI PRIZOR.

Prejšnja, v ozadju Ferdinand.

Ferdinand (zapazi poljublajoča se ter se obrne.) O, pardon! — trkal sem dvakrat! (Na stran, oziraje se nazaj.) Ali sta to vseeno novoporočenca?

Robert (ki drži soprogo še vedno v objetu.) Prosim, ne ženirajte se!

Ferdinand. Tu je šampanjec, gospod svétnik! (Postavi steklenki in kozarca na mizo.)

Robert. Bog ga živi! (Prikloni se vinu.)

Ferdinand (Berti!) Narezki pridejo takoj, gospa svétnica!

Berta. Prav!

Ferdinand (odhajajo, na stran, medtem ko opazuje dvojico v drugič in z glavo zmajuje.) Čudno — jako čudno! Lahko rečem...! (Odide na desno skozi vrata na koridor.)

ŠESTI PRIZOR.

Robert, Berta.

Robert (je napolnil medtem kozarca ter poskuša.) Hm, nebeška kaplja! — Bog te poživi, stara!

Berta. Bog! (trčita in pijeta.)

Robert (izprazni kozarec na dušek.)

Berta (pije lè do polovice, postavi kozarec na mizo ter gre k oknu na levo spredaj.) Ta čudoviti vonj, ki prihaja iz vrta! Ah, glej, glej, Robi — tu stoji še lopica iz jasmína!

Robert (stopivši k nji.) In tamkajle razcveli bezek — prav kakor pred 25 leti!

B e r t a (gleda navzdol.) Kako poganja vse, cvete in brsti — (Prevzeto.) Tako nekaj opojnega, čarobnega je v zraku!

R o b e r t (resno.) Srečna narava, ki se pomladiš vsako leto!

B e r t a. Kako se spomini zopet budé... (Kratek presledek.) Ali pomniš še, Robert, tu-le si mi del roko krog pasu —

R o b e r t (stori tako, nežno.)

B e r t a. In zapel nato —

R o b e r t (poje tiho in spominapolno pred se.)

»S svojim plaščem pred viharjem
te obvarjem, te obvarjem!«

B e r t a (jako prevzeta.) In prav v tem trenutku je zapel zvon pri cerkvi tam zgoraj, glej, blišči se zdaj kot zlato — in donelo je tako resno, svečano!

(Iz daljave zadoni tiho, svečano zvenenje v sobo.)

B e r t a (plače tiho predse.)

R o b e r t (si briše oči.) Jaz pokora, na stara leta zopet pretakam solzé — (hkratu pridušeno veselo.) Da bi me vrag!

(Zmračilo se je medtem popolnoma.)

Berta (stopi od okna, veselo.) Ali še veš, kako je prinesla nocoj pred 25 leti sobarica svetilko v sobo in vprašala: »Kdaj želi, gospôda, da se jih zbudi jutri?

Roberts (občudovaje.) Ali imaš ti spomin, muci!

Berta (smehljajoča.) Ti pa, Robi, si ji odgovoril: »ob enajstih!«

Robert (se smeje poredno, tiho predse.)

Sobarica Ana (prihaja z gorečo svetilko skozi vrata na koridor.)

(Postane svetlo.)

SEDMI PRIZOR.

Ana, od zadaj stoječ, Robert, na levi mu Berta.

Ana. Dober večer!

Berta (prijazno.) Dober večer, dete!

Ana. Prinesla sem svetilko! (Postavi jo na mizo.)

Robert. Prav!

Ana. Kdaj želi gospôda, da se jih zbudi jutri?

Robert (močno pokašljevaje.) Mh, ob — šestih zjutraj!

Berta (se smeje tiho.)

A n a (se prikloni nemo ter odide skozi vrata na koridor.)

OSMI PRIZOR.

Robert, Berta. Kasneje glas Ferdinanda in Ane.

Robert (poiskal si je že preje iz kovčga pipo ter zapalil.)

Berta. Seveda — če ne kadi, ne more prestajati!

Robert (puhne z zadovoljstvom oblak dima od sebe.) Muci, celo svoje življenje sem imel samo dve ljubici, to sta ti in — pipica. In ostal sem zvest obema!

Berta (mu preti poredno.) No, no!

Robert (sname svoj nizki klobuk z vešala.) Hočeva vendarle pred večerjo še malo na vrt.

Berta (kaže mu na nogo.) Tako? V copatah?!

Robert. »Pri puščavniku« bodo vzbujale še pozornost in občudovanje!

Berta. Naj pa bo v božje imé.

Robert (odkrije se lahno.) Dovolite, gospa svétnica? (Ponudi ji roko ter odide ž njo proti sredi skozi vrata na koridor.)

(Vrata na koridor ostanejo samo priprta.)
(Jako kratek presledek; nato pokne zunaj bič, in hotelski zvonec pozvoni.)

A n a (zakliče zunaj.) Ferdinand, omnibus je tu — hitro, jaz moram v kuhinjo!

F e r d i n a n d (istotako.) Takoj, Takoj! (Kakor da ga je vprašal kdo.) Soba številka 9? Naravnost, prosim!

D r. Z i g f r i d K o r n e l i j (prihaja skozi vrata na koridor in stopi, spotaknivši se v sobo; popolnoma mlad človek še, slabotne postave, nosi brčice in zlat nanosnik; opravljen je jako elegantno, preko rame mu visi potna torbica, iz žepa pri halji gleda Bädeker; nosi vse pakete sam, dežnik, palico in solčnik, lastni ročni kovčeg, karton za klobuk svoje žene ter pletenico.)

S o p r o g a E d i t a K o r n e l i j (vstopi za njim in zapre duri; jako ljubka, mlada gospa v potni obleki; preko rame torbico, v rokah tri velike pol vele šopke.)

DEVETI PRIZOR.

Cornelij, na levi mu Edita.

Z i g f r i d (nazaj obrnjen.) Le pazi, zlática, da se še ti ne izpodtakneš ob črevlje! (Na sredo dospevši, objame hkrati soprogo, z vsemi paket v rokah; jako nežno.) Ti sladka, ti dobra, edina moja Edita!

Edita. Presladki Ipip! (Ozre se krog sebe in polasti se je tesnost; hkrati zaplaka kot otrok.)
Hu — hu — hu!

Zigfrid (kakor da jo tolaži.) Umiri se, dragica — vse bo še dobro! (Izpusti jo; na stran.) Nekaj tesno mi je! (Polaga reči na stole na desni.) Dovoli, dušica! (Sleče ji plašč in ga položi na stol na desni.)

Edita (vzdihne.) Ah, nervozni glavobol zopet prihaja!

Zigfrid (prestrašen.) Za Bóga! (Potegne iz žepa steklenko in ji jo drži pod nos.)

Edita (vdihuje.) Ah!

Zigfrid. Dušica, ti je odleglo zdaj?

Edita (prisrčno smehljaje se.) Da!

Zigfrid (si globoko oddahne.) Hvala Bogu! Bilo je vendarle prav, da sem vzel salmijak seboj! (Spravi zopet steklenko, obrne se nazaj, pogleda v pristenek in vzdrhti napol komično.)

Edita (obrnjena k vratom, na desno v sredi.) Kje pa ostajajo kovčgi!

Zigfrid. Bodi mirna, Edita, takoj so tu!

Edita (hoče si sleči rokavice.)

Zigfrid. Daj — pomagam ti! (Sleče ji jedno rokavico.) Tako! (Poljubi jo na roko.) In

sedaj — drugo tačico! (Sleče ji drugo rokavico in poljubi jo tudi na to roko.) Tako!

E d i t a (prisrčno smehljaje se.) Kako dober si, sladki moj Ipip!

Zigfrid. Sédi malo, milica moja! Vem, dolgo potovanje te je utrudilo! (Vede jo skrbno kot bolno dete na divan in zamenja pri tem pozicijo ž njo.)

E d i t a (sede v divan.) Ne vem — tak nemir me muči! V prvo je padel konj pri omnibusu ter oje polomil —

Zigfrid (tolažeč jo.) Pripeti se vsaki dan, da padajo konji pri omnibusu!

E d i t a. Drugič pa si se spodtaknil ti, ko si vstopil sem notri!

Zigfrid. Pripeti se vsaki dan, da se spotaknem — pri moji kratkovidnosti to ni čudno!

E d i t a (vzdihne.) Samo da bi ne pomenilo kaj slabega!

Zigfrid. Ah, kje! — Snemi vendar klobuček, golobček moj! (seže po njem.) Dovoliš?

E d i t a (smehljaje.) Prosim!

Zigfrid (potegne iglo ven ter ji sname klobuk.) Tako!

Edita (malo nezaupno.) Kako spreten si v tem! (Poredno preteč.) Si pač že vajen tega?

Zigfrid. Jaz?? — Nikakor! (zavpije.) Au!

Edita. Kaj pa je?

Zigfrid. Zbodel sem se v prst! (Položil je klobuk na omaro na levi.)

Edita (ga prime nežno za roko.) Ubogi Ipip!
(Nekdo potrka jako močno na desna vrata v sredi.)

Zigfrid (stopi pred mizo.) Naprej!

Hlapec Janez (vstopi, na rami velik, eleganten kovčeg za dame, v eni roki srednje velik kovčeg za gospode.)

DESETI PRIZOR.

Janez bolj od zadaj. **Zigfrid**, **Edita**.

Janez. Dober večer!

Zifrid. Ah, kovčgi!

Janez. Kam jih postavim?

Zigfrid. Kovčeg soprogin (spregovoril je to besedo z neko slovesnostjo) — semkajle (pokaže pred umivalnik na desno) in mojega tjakaj! (pokaže na stojalo pri peči.)

Janez. Precej! (Postavi jako velik kovčeg pred umivalnik, malega pa na stojalo pri peči.)

E d i t a. Za Boga, oprezno!

Z i g f r i d. V tem kovčegu so toalete soprogine!

J a n e z (topo smeja se.) Hohoho! 'hko noč! (zasé.) Kako se to napihuje! (Odide proti sredi, na desno skozi vrata na koridor.)

JEDNAJSTI PRIZOR.

E d i t a (vstane.) Daj mi ključek, Ipip!

Z i g f r i d. Takoj, dragica moja. (Preišče nervozno vse žepe.) Kam sem le vtaknil ključka? Ah, tukaj sta! (Potegne ju iz žepa pri telovniku.)

E d i t a. Ključka vtikaj vedno le v portemonnaie. Še danes te je opomnila mamá! (Sedla je medtem na stol na levi od divana; hkrati zaihti, polna domotožja pri besedi »mama...«) Moja dobra, lju—ba ma—ma—ma!

Z i g f r i d. Večni Bog! (Hiti k nji, z brisalko v roki, ki jo je snel pri umivalniku.) Pomiri se vendar, zlatica! (Posuši ji z brisačo solze iz obraza.)

E d i t a (vzdihne.) Ah — nervozni glavobol že zopet prihaja!

Z i g f r i d (potegne molče in bliskoma zopet steklenko ter jo drži soprogi pod nos.) Bilo je vendar-le prav, da sem vtaknil salmijak v žep!

Edita (vdiha pretirano šegavo vonj salmijakov.)

Zigfrid. Dušica, ali ti je odleglo zdaj?

Edita. Da!. (Pogleda ga s prisrčnimi očmi.)

Zigfrid (si oddahne.) Hvala Bogu! (pol zasé.) Ko se solznó sineji oko, najlepša mavrica je to!

Edita (vstajaje, hkrati v popolnoma navadnem tonu.) Kdo pravi tako? Kateri pesnik? (Od-
vzame mu ključka.)

Zigfrid. Noben! (Samozavestno.) Tako pravim jaz! (Zapazi zdaj šče steklenici in kozarca na mizi.) Ah, tu stoje še kozarci in steklenici. Vsekakor še od gospôde, ki je bila pred nama tukaj!

Edita. Veš kaj, soprogec, to je naravnost grozovito. Povsodi, kamorkoli prideva, vselej je že kdo stanoval, kdo jedel pred nama!

Zigfrid (popolnoma resno.) Popolnoma prav, Edita... toda, žalibog, drugače ne more biti!

Edita (postoji pred omaro na levi.) Ali je ta stvar majčkena! Ne morem niti svojih toalet razobesiti! (Gre mimo Zigfrida na desno do svojega kovčga.)

Zigfrid. Saj jutri že odrineva!

E d i t a (je odklenila medtem svoj kovček.)
Obrni se malo, Ipip, nekaj bi si rada venkaj
vzela!

Z i g f r i d (se obrne sluteč.) Kaj pa?

E d i t a (sramežljivo.) Svojo jutranjo haljo!
(Vzame si iz ovčega krasno, očipkano haljo, ki je
ležala prav pri vrhu.) Ali pa tudi res ničesar
ne vidiš, možiček? (Nese haljo po prstih v
pristenek.)

Z i g f r i d. Nič! (Škili za njo, zasé.) Meni je
nekako tesno! (Glasno.) Če mi dovoliš, penica,
obul bi si cipélice!

E d i t a (ki je prišla že nazaj.) No seveda!

Z i g f r i d (ki si je vzel med tem črevlje iz
kovčega pri peči.) Obrni se proč, prosim!

E d i t a. Precej! (Obrne se.) Ali veš, Ipip,
kakšna sva?

Z i g f r i d (si sezuva v hitrici črevlje in na-
takne cipelice.) No?

E d i t a. Kot otroka pred sv. Miklavžem!

Z i g f r i d (tleskne.) Tako, dobro je! (Stopi
pred mizo v sredi.)

E d i t a (se obrne in začne prešerno smejati
se.) Hahaha Hahaha!

Z i g f r i d. Kaj pa imaš? Kaj pa je?

E d i t a. Ah, Ipip, ti si v cipelicah — hahaha! — tako komičen!

Z i g f r i d (prizadet.) Komičen?! (Pokrije brzo nogo z nogó.)

S o b a r i c a A n a (potrka na desni v sredi na vrata na koridor ter vstopi v istem hipcu.)

DVANAJSTI PRIZOR.

A n a na desni, **Z i g f r i d** v sredi, **E d i t a** na levi.

A n a (zasé,) — Ah, stara dva sta se nastanila najbrž drugod! (Glasno.) Dober večer!

Z i g f r i d (se obrne.) Dober večer! Vi želite?

A n a. Pozabila sem — oprostite — (širokò smeje se) hotela sem pripraviti postelje!

E d i t a (se hitro obrne.)

Z i g f r i d (pokašlja v zadregi, potlej pedantično.) Storite, kar hočete!

A n a. Takoj! (Odide v pristenek in čuje se, kako tolče po blazinah.)

Z i g f r i d (ropoče s stolom, da zagluši ropot.) Dragica, ali ne bi šla še malo v spodnje prostore?

E d i t a. Ne, hvala, Ipip! (Sede na stol ob oknu na levi in zaplaka, toda tišje kot prej.)

Zigfrid (k nji hiteč, pridušeno.) Edita — za Boga svetega — premagaj se vendar! Dekle tu bi mislilo, da je najin zakon nesrečen!

Ana (stopivša izza pristenka.) Ali potrebuje gospoda še kaj?

Zigfrid (kažoč na vino in kozarca na mizi.) Tole tukaj nesite seboj.

Edita (sedeča in še vedno ihteč.) Imate kaj r—razglednic? (Vstane.)

Ana. Da, milostiva!

Edita. Prinesite jih dvanajst.

Ana. Takoj.

Zigfrid (na strani.) Ali se tako mudi?!

Ana (s ploščkom že na pragu.) In — kdaj želi gospoda, da jo zbudimo?

Zigfrid (v največji zadregi.) Hm — ah... tako (hkрати.) Pozvonimo!

Ana (nagne glavo ter odide smehljaje se skozi vrata na koridor.)

TRINAJSTI PRIZOR.

Zigfrid, na levi mu Edita.

Edita (se je naslonila zopet počasi na levo sprednje okno ter gre venkaj.) Krasen večer!

Zigfrid (pristopi k nji.) Dà, krasen večer!

Edita. Kako čudovito diši tu po jasminu in bezgu, naravnost opojno!

Zigfrid. To prihaja z vrta.

Edita. Vse naokoli je tako tiho — tako svečano!

Zigfrid. Da, narava se je zazibala v sen in midva (jo objame) jo posnameva!

Edita (romantično zamaknjena.) Nikdár še niso bliščale zvezde kot nocoj — na vrtu si šepečejo cvetke... in jaz bi se zazibala v sanje, v čaroben sen in sanjala na vse večne čase!

Zigfrid (se skloni nemo k nji in jo poljubi.) Drnjulčica!

Edita. Ali veš, kaj sem ravnokar mislila?

Zigfrid. No?

Edita. Na oni večer, ko sem čula pri nas doma prvokrat tvoj glas in se — zaljubila v te.

Zigfrid (poje polglasno in prisrčno, držeč jo objeto.)

»Nikar, nikar se me ne boj,
nedolžni, nežni angelj moj...!«

Zdravniški svétnik Robert Skočir
(prihaja s svojo soprogo od desne v sredi s tabakiro
v rokah.)

ŠTIRINAJSTI PRIZOR.

Robert in soproga na desni. Zigfrid in soproga
na levi.

Robert (je jako iznenaden ter obstoji kot
okamenel; s pridušenim glasom.) Muci, kaj pa
je to?

Berta (jako začudena.) Ah!

Stara dva (stojita nepremično, dokler poje
Zigfrid ter pogledujeta prisrčno mladi par.)

Robert (sname nato klobuk in pokašlja na
glas.) Oprostite, gospoda!

Edita (zakriči lahno.)

Zigfrid. Ah! — S kom — imam čast?

Robert. Soba je že oddana!

Zigfrid. Seveda — nama!

Robert (se popraska za ušesmi.) Da — in
nama tudi!

Zigfrid. Kako?

Robert (zasmeje se dobrovoljno.) Hehe —
pred pol ure sva se utaborila tukaj ter odšla

nato na vrt. Medtem pa ste se — hehe — še vi tukaj utaborili!

Zigfrid. To je jako mučno — naročil sem medpotoma brzojavno tole sobico in ko sva dospela semkaj, nama je rekel vratar: »Številka devet je za vas pripravljena.«

Robert. A, tako se ujema vse! Midva namreč vratarja niti videla nisva in šla sva naravnost v tole sobo tukaj, kjer — kjer sva že stanovala enkrat! (Soprogi pol smešno pol tragično.) Muci, pobrati morava svoja kopita! (Mladi dvojici.) Oprostite, če —

Zigfrid. Prosim, prosim! Sicer dovolite — (prikloni se, jako važno.) Dr. Kornelij (svečano) — moja soproga!

Robert (popolnoma naravno in nevezano.) Zdravniški svétnik Skočir — moja žena!

Vsi štirje (obenem.) Jako drago!

Zigfrid (gospej Skočir.) Oprostite, gospa svétnica, da sem že (kaže na svoje cipelice.) — v negližé...

Berta. Ah, prosim, gospod doktor!

Robert. Tudi jaz sem že v copatah! — Stara, zdaj pa zberiva svojo ropotijo pa se preseliva (gre v kot po svoj kovčeg.)

Berta (nameri se k omari po svoj plašč.)

Edita (potegne Zigfrida na stran, tiho.) Ipip, vendar bi ne bilo prav, če ostaneva midva tukaj v sitnost starejšima!

Zigfrid (kisló.) Hm! Če ti drago! (Glasno.) Gospod svétnik, nama bi ne bilo prav, da provzročava vam in gospej soprogi sitnosti! Vi ste bili prvi tu — zato si prebereva midva!

Berta (smehljaje, stopi med Zigfrida in soprogo.) Preprijazno, vendar ne moreva sprejeti kaj takega! (Jako nežno Editi.) Stari se umikamo mlajšim, tako že zahteva življenje... Če me ne vara vse, gospa doktorica, vi ste na — svatbenem potovanju?

Edita (sramežljivo.) Da, milostiva — danes je najin poročni dan.

Robert (izblekne.) Najin tudi, hahaha!

Zigfrid in Edita (presenečena.) V resnici?

Berta. Danes praznujeva svojo srebrno poroko — to se pravi — ne praznujeva je pravzaprav!

Robert. In poiskala sva zopet »puščavnika« — in sobico, v kateri sva imela pred 25 leti svoj prvi odpočitek.

Edita. Kako ljubko!

Zigfrid in Edita (skupno.) Najine srčne čestitke!

Zigfrid (stisne zdravniškemu svétniku rokó.)

Edita (istotako gospej Skočir.)

Berta (prisrčno.) In midva čestitava istotako! (Poda roko najprej soprogi, potlej Zigfridu.)

Robert. To pa, to! (Stisne roko Zigfridu, potlej Editi.)

Berta. Ko sva stopila v sobo, pa zagledala vaju pri balkonu, oživila se nama je najina mladost!

Edita (ljubo zmedena.) Milostiva, vi ste mi jako — jako simpatični!

(Nekdo potrka na desni v sredi.)

Robert in Zigfrid (obenem.) Naprrrej!

Robert (razposajeno Zigfridu.) Oprostite, da velevam v vaši sobi »Naprej«, gospod doktor.

Zigfrid (se smehlja v zadregi.)

Nadnatakar Ferdinand (skoči ves preplašen v eni roki z listom, v drugi z lučjo in ključi.)

PETNAJSTI PRIZOR.

Ferdinand v ozadju. Robert in Berta na desni.
Edita in Zigfrid na levi.

Ferdinand. Pardon, ravnokar sem čul v svoje največje obžalovanje, da je številka 9. dvakrat zasedena! Odkar sem v »puščavniku«, se mi kaj takega še ni pripetilo! Lahko rečem!

Robert (Ferdinandu.) Smo se že zjedini!

Ferdinand (Robertu.) Ta brzojavka je vaša, gospod svétnik?

Zigfrid. Ne — moja je.

Ferdinand (kazaje na gospoda in gospo Skočir.) Torej si mora gospoda prebrati?

Zigfrid (nasprotujoče.) Nikakor!

Ferdinand (Zigfridu in Editi.) Aha, vi si preberete?

Robert (odklanjajoč, hitro.) Nikakor!

Ferdinand (odrvnenel.) Gospoda hoče prebivati torej skupaj?

Oba para (nasprotujoče, v srčnem smehu.)
Nikakor!

Robert (Ferdinandu.) Pomirite se, gospod. Moja žena in jaz si vzameva drugo sobo!

Ferdinand (mu izroči luč, ki ni še prižgana in ključe.) Tukaj, gospod svétnik — številka 8! precej druga vrata poleg stopnic!

Robert (muzaje se.) No, tudi prav čedna številka! (Popravlja luč ter odloži ključ na mizo.)

Ferdinand. Smem prositi?! (Izroči Zigfridu svinčnik z zapisnikom.)

Zigfrid (piše glasno izgovarjajoč.) Dr. Zigfrid Kornelij s soprogo! Tako! (Izroči svinčnik z zapisnikom nazaj.)

Sobarica Ana (vstopi s ploščkom na desno v sredi.)

ŠESTNAJSTI PRIZOR.

Prejšnji. Ana stopi med Berto in Editi.)

Ana (Berti.) Tu so razglednice, milostiva! (Izroči jih ji.) In tukaj (Editi) so mrzli narrezki! (Položi plošček na mizo.)

Berta (začudena.) Kaj pa naj počnem z razglednicami?

Edita. Ah, jaz sem jih naročila! (Vzame jih.)

Ferdinand (Ani, s suhim oficijalnim glasom.) Mrzli narezki ne več na številko devet, temveč na številko osem!

Ana (damama.) Oprostite!

Robert (jovijalno Ani.) Razodenite mi vendar, dete, kam pa skrivate tu pri vas pravzaprav zajca — vprašujem le iz ukaželjnosti!

Ana. Zajca? No, kam drugam kot tamkajle na omaro! (Kaže na levo.)

Robert (jako ironično.) Seveda! (Zigfridu.) Gospod doktor, zapomnite si tamkajle na omari je!

Ana (odide na desno v sredi skozi vrata na koridor.)

SEDEMNAJSTI PRIZOR.

Prejšnji, brez Ane.

Ferdinand (je pobral medtem prtljago starejšega parčka.) Prenesem vaše stvari takoj tja, gospod svétnik! (Odide proti vratom v sredi.)

Robert (gospodu in gospej Kornelij.) Gospoda moja, ali ne bi krstili, preden se ločimo, čudovitega našega spoznanja s kozarcem šampanjca?! (Ozira se na mizo.) No, no, kaj pa je z našim vinom?

Zigfrid. Oprostite, gospod svétnik, popravil sem ga, odnesla ga je hišna, saj niti slutil nisem, da —

Ferdinand (se obrne med vrati še jedenkrat.)
Tako j bo zopet tu! (Na desno skozi vrata na koridor.)

OSEMNAJSTI PRIZOR.

Robert in Berta na desni. Edita in Zigfrid
na levi.

Edita. Prosim, sedite vendar za trenutek! (Pokaže vabeče na divan.)

Berta. Ali veste, da ste ljubezniva ženka vi? —

Edita. O! (V ljubki zadregi.) Milostiva, vi ste mi jako — jako simpatični!

Berta (sprejme prijazno roko Editino in gre ž njo proti divanu, kjer obe sedeta; Berta na desni, Edita na levi.)

Robert (stopivši k Zigridu.) Ali se nismo peljali z istim vlakom! (Hkrati zgrabi Zigfrida za roko.) Vrag me vzemi, doktor —

(V daljavi igra nekdo na harmoniki: »Po jezeru«.)

Robert (nadaljuje brez presledka) — zdajle vas spoznam zopet. Ali niste vi oni gospod,

ki je skočil na neki postaji s tremi šopki na peron?

Zigfrid (hitro.) Da, da, šel sem jih osvežit — bili so Editini!

Robert (sede na stol na desni od divana, poleg svoje soproge.)

Zigfrid (istotako poleg svoje soproge na stol na levi od divana.)

Berta. Da, na svatbenem potovanju so soprogi še galantni! Stari moj pa je danes vso pot do semkaj čital; najprvo časopise, potem knjigo!

Robert. Muci, bila je najnovejša knjiga, kako se uravnavajo zlomljene kosti — za vlak najprimernejše berilo.

Vsi štirje (se smejejo.)

Robert. Sicer pa si ti vso pot prespala!

(Čuje se trkanje na desni v sredi.)

Robert. Gospod doktor, sedaj zakličite vi »naprej«.

Zigfrid (smehljaje.) Naprej!

Nadnatakar Ferdinand (stopi s ploščkom, z dvema steklenicama in štirimi kozarci.)

DEVETNAJSTI PRIZOR.

Prejšnji. Ferdinand.

Ferdinand. Tako, tu je šampanjec! Če gospoda še kaj želi, treba samo pozvoniti. (Odhaja počasno skozi vrata na koridor; odhajajoč.) Glej, no glej, zdaj ga prično žehtati! (Izgine na desno v sredi.)

DVAJSETI PRIZOR.

Prejšnji brez Ferdinanda.

Robert (je vstal in natočil štiri kozarce.) Božja kaplja — sveti se kot solnce meseca julija!

Zigfrid (pošepeče soprogi nekaj na uho ter vstane ž njo; dvigne kozarec.) Na zdravje srebrnega parčka — Bog ga živi (skupno s soprogo.) Živela!

Berta (vstane.)

Vsi, štirje (trčijo in pijo.)

Robert (dvigne kozarec.) Na zdravje (z lahko ironijo) zelenega parčka! Bog ga živi — (skupno s soprogo) živela!

Vsi štirje (trčijo in pijo, nato zapojó stoječi s kozarci v rokah:)

Kol'kor kapljic, tol'ko let
Bog nam daj na svet' živet' ...

(Harmonika utihne.)

Zigfrid (židane volje.) Gospod doktor, ali sva midva kolega?

Zigfrid. Ne, gospod svétnik — jaz sem kemik! Študiral sem sprva medicino, vendar, ko sem stopil prvokrat v secirsko dvorano... ah, vi se mi boste smejali —!

Robert. Bah, kaj še!

Zigfrid — sem se onesvestil —!

Robert (se zasmeye na ves glas.) Hahahaha! Da, mi zdravniki moramo biti živinske narave! (Izprazni kozarec.) Ali ste bili kot dijak član kakega društva?

Zigfrid (malodušno.) »Slovenije,« gospod svétnik!

Robert (zategnjeno.) Takooo! (vzravnaje se.) Jaz sem bil »Triglavan« — izborna društvo! (Prime se za čelo.) Tu nosim še mal spominek! Čudovita zgornja kvarta, to — samo en centimeter nižje, pa bi bil šel — vrag me vzemi v krtovo deželo! O, to so bili lepi časi! (Dvigne

kozarec, gleda v sladkih spominih v stolu nazaj
naslonjen predse ter poje tiho:)

O kje, oj kje si, zlati čas,
o ve dijaška leta,
nazaj ne zvabi zopet vas
nam pesem, sladko peta.

Je solnce zašlo za goró
a pride spet, nas več ne bó,
Zato le pij ga hitro,
ha, ha, ti star' študent!

O b a g o s p o d a (s čašama v roki.)

Zato le pij ga hitro,
ha, ha, ti star' študent!

R o b e r t (ginjen.) Mucí, Bog te živi! (Napol
vstajajoč, jovijalno.) Stara, poljub!

B e r t a (nežno braneča.) Robi!

S t a r a d v a (se poljubita.)

R o b e r t (seže.)

Z i g f r i d (stiskaje skrivaj roko soprogino.)
Ljuba Edita!

E d i t a (dahnc.) Sladki moj Ipip!

M l a d a d v a (se poljubita.)

(Presledek.)

B e r t a (potegne moža za rokav ozirajoča se
na mladi par.) Stari, čas bo, da —

Robert (ki ga ima že malo, veselo, glasno.)
Da, treba odkuriti! (Vstane med tem.)

(Začujejo se zopet zadnji akordi harmonike.)

Vsi drugi (tudi vstanejo.)

Edita. Jako veselilo bi me, gospa své
nica, da se zopet kdaj —

Berta. Da, da, prav gotovo! Robi, daj
vendar svojo vizitko!

Robert (stopi naprej ter jo izvleče.) Prosim
(Izroči jo Zigfridu.) Tu!

Zigfrid (istotako.) In tu je moja, gospod
svétnik (izroči mu jo.)

Robert. Hahaha! — (Mahne ga krepko s
rami.) To pot brez menzure, »Slovenijan!«

Berta. Ah, tu visi še tvoja suknja, Robi
(Sname jo z vešala na desni od divana.)

Robert. Kje pa je svetilnica (ozira se okoli.)

Edita (na mizo kazaje.) Tukaj, gospod
svétnik! Dovolite, da vam jo zažgem? (Prizna
žveplenko.)

Robert. Jako ljubezniva, gospa dokto-
rica — vi ste zelo, zelo... hm! Hahaha!

Berta (možu poredno preteč.) Ti!! (Stopivsa
k Editi.) In sedaj do svidenja, mala ženka!

(Potreplja jo po licih.) Voščim vam na vso pot vašega življenja sreče — (prisrčno) veliko sreče!

E d i t a (ljubó zmedena.) Milostiva, vi ste mi jako — jako simpatični!

B e r t a. Naj vas objamem za slovo! (Stori tako, ne čakajoča odgovora.)

R o b e r t (dobre volje.) Ali vas smem tudi jaz objeti, mladi prijatelj?! (Objame Zigfrida na pretirano komičen način.)

B e r t a. Torej — na svidenje! (Stisne mlademu paru roko.)

Z i g f r i d. Na svidenje!

R o b e r t (ki je odšel iskajoč v ozadje.) Kje pa so moji škornji?! Ah, tako! (Odpre vrata na koridor, pobere čevlje in gre k mizi.) Gospoda, če dovolite — (vzame steklenico in svoj kozarec) vzamem tole s seboj! Spregovorim s starim znancem še nekaj zaupnega! — Muci! svetilnica!

B e r t a (vzame svetilnico.)

R o b e r t. Lep večer je bil to — kaj?!

Z i g f r i d in **E d i t a** (stojita na levi blizu okna in se držita za roko kot dva otroka; oba hkratu.)
Jako lep!

Berta (pokima mladima še enkrat prisrčno ter odide.)

Robert (ji sledi, obrne se med vratmi še enkrat ter de jako nežno, malce šegavo.) Gospôda, — lahko noč!

Stara dva (odhajata tiho ter pokimata še enkrat nežno nazaj.)

Edita (položi sramežljivo glavico na prsa soprogova.)

